ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI : 25
15 KURUŞ

Sarkomer / Çizgi Diyarı

İntikam

Profesör Brigton, lâboratuvar vazifesini gören bahçe pavyonunun pen eresinden baktı. Yeni serpilmeğe başlayan güller, küçük evin cephe duvarı boyunca yükselip, pencereleri, kapıyı kapatıyordu. Sanki bu suretle, insanlık uğrunda ilme yardım ederken, hayatlarını feda edenleri gizlemek istiyordu.

Sterilizatördeki su kaynıyordu. Profesör Brigton, kapağı kaldırdı; içinden bir enjektör çıkardı ve iğnesini taktı. Bunun üzerine elinde tuttuğu tecrübe borusundan bir mayi çekti ve içinde üç maymunun ceviz yemekle meşgul bulunduğu kafese yaklaştı.

Tecrübeli tutuşlarla maymunları birer birer çıkardı ve birine, mayiden yarım santimetreküp aşıladı. Sonra, yazı masasının yanına gitti ve yaptıklarını defterine kaydetti.

Bu işi de bitirdikten sonra, arkasını döndü. Kapının eşiğinde bir adam duruyordu. İçeri girerken başı, sarkan gül dallarından birine değdiği için, dikenin hasıl ettiği çizikten yanağına doğru ince bir kan şeridi uzanıyordu.

Profesör Brigton, korktuğu zaman bunu kat'iyen belli etmezdi.

Jon Harvard, yanağındaki kanı silerken:

— Aramızdaki düşmanlığı ortadan kaldırmak için, oniki sene gibi uzun bir zaman kâfidir, dedi. Sen de ayni fikirde değil misin Persi?

Yeni gelen, şimdiye kadar kimsenin karşı koyamadığı tatlı bir tebessümle bilginin yüzüne baktı.

Profesör Brigton, ayağa kalktı:

— Oniki sene! diye tekrarladı. Evet, gayet uzun bir zaman. O günden beri bir çok şeyler değişti.

Bilgin misafirine elini uzattı ve Jon Harvard, bu ince, uzun eli hararetle sıktı. Sonra:

— Otur bakalım Jon, dedi. Buralara nasıl geldin?

— Kaliforniya'ya gidiyorum. Tatilimi orada geçirmek niyetindeyim. Bir arkadaşla birlikte güzel bir yat satın aldık. Buradan geçerken, seni ziyaret etmek arzusuna galebe çalamadım.. Sebebini de biliyorsun..

Harvard, etrafına bakındı ve ilâve etti:

— Demek, dünyayı titreten keşiflerine burada çalışıyorsun? Her bilginin emeli olan "Nobel mükâfatı"nı senin de kazanacağından şüphem yok..

Harvard, inzivaya çekilerek çalışan ve kimseyi kabul etmeyen meşhur bioloji bilgininin lâboratuvarında bulunduğunu söylediği zaman, herkesin üzerinde uyandıracağı tesiri düşünüyordu. "Brigton, eski arkadaşlarımdan biridir. Kendisi mem leketlimdir; karımın da ilk kocasıdır" diyecekti.

Bu hakikatler, çalıştığı şirkette iyi bir tesir yapacak ve herkes onun meşhur dostları olduğunu öğrenecekti.

Brigton, önüne bakarak:

— Flora da seninle beraber mi? diye sordu.

— Hayır, kendisi Nevyork'ta kaldı.

Jon, hayret ediyordu. Brigton, Flora'dan ne kadar lâkayt ve serinkanlılıkla bahsetmişti! Evet, zaman nice yaraları kapatmıştır. Bunları zihninden geçirdikten sonra, yüksek sesle :

— İşin ne oldu? diye sordu. Keşfettiğin mikrop ne âlemde?

Brigton, üç maymunu göstererek cevap verdi:

— Sen gelmezden biraz evvel bunlara aşı yaptım. Yarın akşam ölecekler!

Harvard, oturduğu yerden kalktı ve ağır adımlarla kafese yaklaştı. Son derece düşünceli görünüyordu. Hayret ettiğini gösteren bir tonla:

— Ölecekler mi? diye mırıldandı. Zavallılar ne kadar sıhhatte ve neşeli görünüyorlar. Onları kurtaracak bir panzehir yok mu?

Bilgin başını salladı:

— Hayır. Onları kurtarabilecek hiç bir şey yoktur!

Sözleri kat'î ve tesirliydi. Ayni tonla konuşmağa devam etti:

— Benim dahi bu mikrop hakkında kat'î bir fikrim yok. Sadece yaptığı tesiri bilirim. Kimbilir, belki günün birinde bunun da panzehirini bulmağa muvaffak olacağım. Fakat bunun için senelerin geçmesi lâzım.. Bunu meydana çıkarmak maksadile, yine bütün kuvvetimle çalışacağım!

Harvard, yine koltuğa oturdu. Bir müddet sonra başını kaldırdı ve kelimeleri ağır ağır telâffuz ederek:

— Hayat ne kadar tuhaf! dedi. İnsan düşündükçe hayret ediyor. İşte şimdi karşı karşıya oturuyor ve konuşuyoruz. Sanki son görüşmemizin üzerinden oniki sene gibi gayet uzun bir zaman geçmemiş! Her şey o zamanki gibi.. Sanki hiç bir şey değişmemiş.. Buna rağmen, seneler ilerliyor..

Jon, bir an önüne bakıp düşündü ve sonra sözüne devam etti:

— Kimbilir, sana o fenalığı yapmayıp, delice fikirlerinden ayırmasaydım, belki bugün yine eskisi gibi fakir bir adam olacaktın! Halbuki şimdi, herkes tarafından hürmet gören meşhur bir bilginsin.. Seni bu seviyeye yükselten benim.. Bazan düşünüyorum da, Nobel mükâfatını senin yerine bana vermeleri icap ettiğini sanıyorum!

Harvard, son cümleyi gülerek söylemişti.

Fakat Profesör Brigton, dinlemiyor gibi görünüyordu. Bu anda, gözlerinin önüne tekrar, oniki senedenberi kendisine rahat ve huzur vermeyen birinin hayali dikilmişti: Flora!.. Senelerdenberi sevdiği ve sonunda en samimî arkadaşına terketmek mecburiyetinde kaldığı kadın !..

Günün birinde Flora ona:

— Artık her şeyi biliyorsun! Senden daha fazla saklamağa lûzum yok! demişti. Ben, bir senedenberi Jon'u seviyorum. Ona inanıyorum

(Devamı 5 inci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK TEAVUN MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 24
11 MART 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

KATİL KİM?

Şerlok Holmes, kızın sorduğu suale:

— Bir şey söylemezden evvel, kat'î deliller toplamak isterim, dedi.

Genç kız ısrar etmekte devam ediyordu.

— Hiç olmazsa, tahminimin, yani kızkardeşimin anî bir korku neticesinde öldüğünün doğru olup olmadığını söyliyebilirsiniz.

— Hayır, hiç zannetmiyorum. İspat etmeden, hiç bir iddiada bulunamam. Matmazel Stoner, şimdi sizi yalnız bırakmamız lâzım. Çünkü Doktor Raylot gelir de bizi burada bulursa, bütün plânımız altüst olur. Hoşça kalın ve sakın korkmayın. Şayet söylediklerimi yaparsanız, sizi tehdit eden tehlikenin önüne geçeriz!

* * *

Pencereleri köşkün bahçe kapısına bakan küçük bir oda tuttuk. Bir müddet sonra Dr. Raylot'un arabası göründü. İri yarı adam içinden çıktı ve kapıyı açarak bahçeye girdi. Biraz sonra köşkteki pencerelerden biri aydınlandı.

Hava gittikçe kararıyordu. Yanyana dururken Holmes, kulağıma doğru eğildi ve:

— Biliyor musun Vatson, dedi. Seni bu akşam beraberimde getirdiğime hiç iyi etmedim. Bu vak'ada tehlike görüyorum.

— Benim yardımım dokunmaz mı?..

— Senin yardımlarını inkâr edemem..

— Şu halde, seninle geldiğime hiç üzülmüş değilim.

— Çok memnun oldum.

— Tehlikeden bahsettiğine göre, odada, benim gördüğümden daha fazla şeyler keşfettin demektir.

— Hayır, senden fazla görmedim; fakat senden fazla netice çıkardım.

— Zilin ipinden başka nazarı dikkatimi çeken bir şey olmadı. Fakat bunun ne işe yaradığını bilmediğimi itiraf ederim.

— Hava deliğini farkettin mi?

— Evet, fakat bence, bir odadan diğerine geçen ufak bir deliğin hiç bir ehemmiyeti olamaz. Bu delik o kadar küçüktür ki, bir fare bile geçemez..

— Sana bir şey söyliyeyim mi? Buraya gelmezden evvel, böyle bir delik bulacağımızı tahmin ediyordum!

— Fakat Holmes..

— Matmazel Stoner, kızkardeşinin, Doktor Raylot'un sigarasının kokusunu almış olduğunu söllemişti. Hatırlıyorsun, değil mi? Bu hakikat derhal, iki oda arasında bir rabıta bulunduğunu düşünmeme vesile oldu. Bu deliğin küçük olması lâzımdı. Çünkü aksi halde, savcının nazarı dikkatini celbederdi.

— Fakat bunda ne fenalık olabilir?

— Bilmem! Yalnız, yatağında ölü olarak bulunan bir kadının tam üzerinde bir hava deliği açılmış olması ve yanına da bir çıngırak ipi konmuş olması herhalde tuhaf bir tesadüf değil mi? Bu senin nazarı dikkatini celbetmedi mi?

— Söylediğiniz vak'a ile ne gibi alâkası olabileceğine aklım bir türlü ermiyor.

— Pek âlâ.. Karyolada tuhaf bir şey farkettin mi?

— Hayır.

— Döşemeye raptedilmiştir. Şimdiye kadar böyle bir şey gördün mü? Kadın, karyolası kat'iyen yerinden oynamadığı için, tam hava deliğinin ve ipin altında yatmak mecburiyetinde idi. Ucunda çıngırak falan olmadığına göre, buna sadece ip dememiz lâzım.

— Holmes! Yavaş yavaş söylemek istediklerini anlamağa başlıyorum. Korkunç bir cinayetin önüne geçmek için tam zamanında geldik galiba!..

— Evet, tasarlanmış korkunç bir cinayet.. Bir doktor cani oldu mu, tam manâsile olur.. Çünkü bu iş için icap eden bilgi ve zekâya sahiptir. Bu akşam çok çalışacağız.. Bunun için şimdilik birer pipo içip başka şeylerden bahsetsek, hiç de fena olmıyacak!

Gece saat tam dokuzda, ağaçların arasından görünen ışık söndü ve köşk derin bir karanlık içine gömüldü.

Pansiyonu terkederken, ev sahibine, dostlarımızdan birini ziyaret etmek mecburiyetinde bulunduğumuzu söyledik. Geceyi orada geçirmemiz ihtimalinden de bahsettik. Bir kaç dakika sonra, büyük köşkün önünde duruyorduk.

Bahçeye girmek güç olmadı. Çünkü duvarda bir çok yıkık yerler vardı. Ağaçların arasından geçip, köşke gireceğimiz pencerelerin önüne geldiğimiz anda, çalılar arasından tuhaf bir mahlûk çıktı ve bizi görünce kaçarak saklandı. Arkadaşımın kolundan tutarak:

— Aman Allahım, gördün mü? diye fısıldadım.

Holmes de ilk anda benden daha az korkmuş değildi. Heyecan ara-

(Devamı 11 inci sayfada)

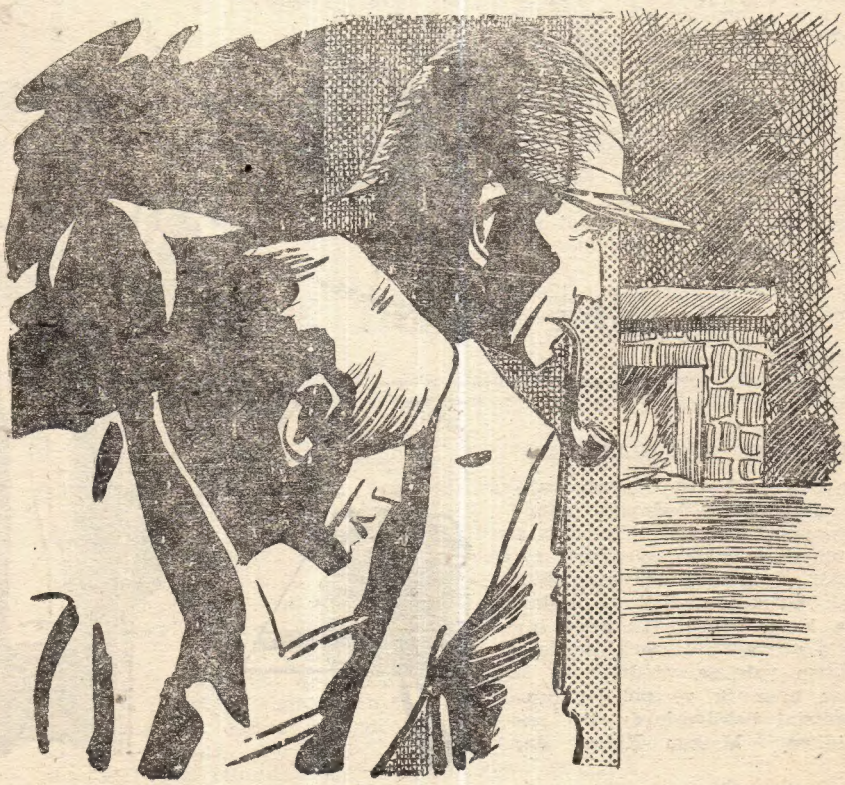

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

On dakika kadar geçince, bir polisle beraber Viyanalı artist otomobile binmişti. Motör hareket etti ve otomobil, bahçenin önünden hızla geçerek gözden kayboldu.

Bahçede masasına gelen Mehmet Rıza, Viyanalı kadını orada göremeyince, duvarın dibinde duran sivil memurlardan birini çağırdı:

— Nereye gitti? diye sordu.

— Bir polis ona kâğıt getirdi; beraber gittiler.

Mehmet Rıza şaşaladı:

— Ne polisi? dedi.

Alnında ter damlaları vardı. Geri döndü ve geldiği tarafa doğru âdeta koşarak yürüdü. Bir müddet sonra gene gazetecilerden biri, cazband yerine çıkmış, bağırıyordu:

— Muhterem davetlilerimiz! Bu sefer de Cingöz Recai telefon ediyor ve şu sözlerin aynen size okunmasını bizden rica ediyor. Okuyorum:

"Arsen Lüpen'in peri masallarına yaraşan zarif ve harikulâde sürprizinden sonra, ben de sizi eğlendirmek istedim ve Viyanalı artisti kaçırdım. Doğrusu ben bu pırlantayı, dünyanın bütün gerdanlıklarına tercih ederim. Matmazel Emma evli değildir; yani sahibi olmadığı için, bu canlı ve nefis mücevheri iade edecek kimse bulamadım. Mehmet Rızanın cebine de sığmaz.. Onun için, hiç olmazsa bu gece kendi yanımda alıkoyuyorum. Sahibi çıkarsa, geri veririm!"

Herkesin gözleri Viyanalı artistin masasına gitti. Filhakika Matmazel Emma orada yoktu. Mehmet Rıza da artık görünmüyordu. Bütün bahçe halkı birbirine girdi. Coşkunluk, bir çılgınlık derecesine varmıştı.

GECE YARISI BİR HAYKIRIŞ

Mehmet Rıza, Belvü Otelinin bahçesinde daha fazla kalmayı manâsız bulmuştu. Boşuna müzipliklere hedef olmakla vakit geçirdiğine teessüf etti ve hemen bir otomobile atlıyarak Üsküdara gitti; oradan sandalla karşıya geçti ve gene bir otomobile atlıyarak Rumelihisardaki Ridvayların yalısına vardı.

Merkez memuru ve polisler orada, kendisini bekliyorlardı. Bir salonda idiler. Madam Ridvay da, yüzü bembeyaz, birbiri ardı sıra gelen felâketleri artık taşıyamıyormuş gibi, başı önüne düşük, yorgun ve çökük bir halde orada oturuyordu.

Mehmet Rıza, yalının içini gezmeden evvel, orada bulunan zabıta memurlariyle görüşmek istedi ve Madam Ridvaya dedi ki:

— Çok yorgun görünüyorsunuz. Biraz istirahat etseniz fena olmaz..

Kadın, Mehmet Rızanın, polislerle yalnız kalmak istediğini anlıyarak çekilmişti.

İhtiyar polis hafiyesi, söze başlamadan evvel, merkez memuru dedi ki:

— Biz, size telefon ettikten sonra garip bir şeyin daha farkına vardık. Mösyö Ridvaya ait olan büyük yat da çalınmış.. Yahut, daha doğrusu, Arsen Lüpen ona binerek kaçmış.. Zaten bütün tertibatın deniz tarafından alındığı anlaşılıyor. Biliyorsunuz ki, bizim o taraftaki tarassut şebekemiz zayıftı. Nöbetçi sandallar..

Mehmet Rıza, merkez memurunun sözünü keserek mırıldandı:

— Ha.. Demek ki Arsen Lüpenin Kalamış sahiline getirdiği gemi Ridvaya aitmiş..

Merkez memuru, Mehmet Rızaya hâdise yerelrini gezdirmek için acele etmek istiyormuş gibi bir hareket yaptı:

— Kayıkhanede ıslak mayolar ve havlular bulduk, dedi. Hırsızlar, deniz altından yüzerek kayıkhaneye girmişler, orada mayolarını çıkarmışlar, kurulanmışlar ve yalıya küçük bir kapıdan girmeğe muvaffak olmuşlar..

— Kaç mayo var?

— Dört..

— Bizim nöbet sandalı nerede imiş? Uyuyorlar mıydı?

— Efendim, kayıkhane hizası çıkıntılı olduğu için orada biraz anafor var. Hava da karanlık.. Sandaldan kayıkhanenin içi görünmüyor.. Bir de, hırsızlar suyun altından yüzerek kayıkhaneye girmişler..

— Fakat bu herifler karşı kıyıdan yüzerek gelmediler ya.. Elbette yalıya bir sandal yanaştı..

— Hayır Rıza bey. Yalının üst başındaki viraneden denize atlamışlar..

— Ne biliyorsunuz?

— Orada soyunmuş olacaklar.. Yerde bir ağızlık bulduk. Bir de cüzdan..

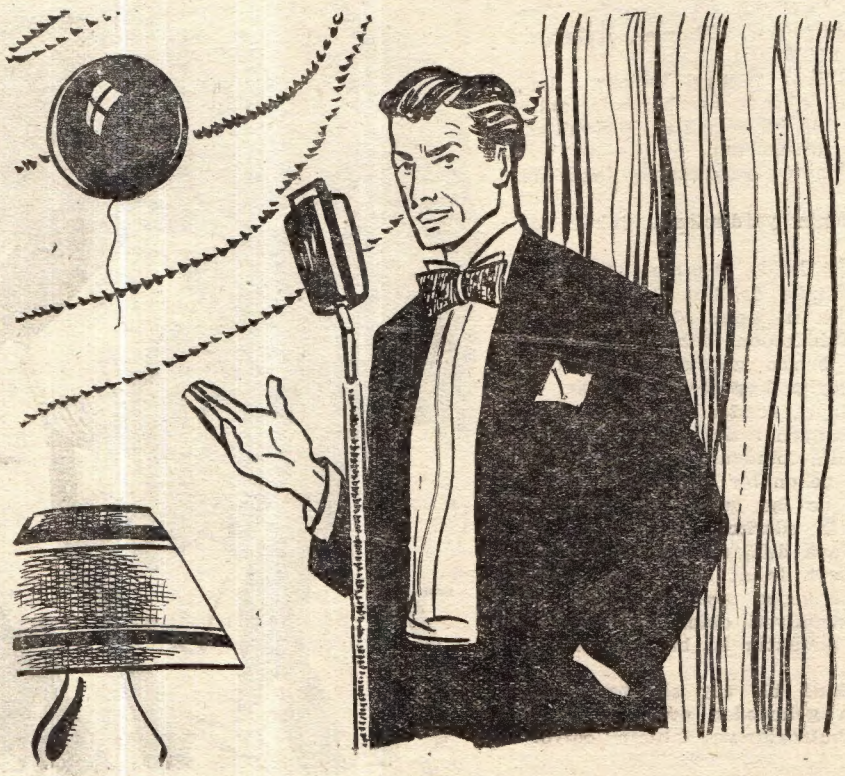

intikam...

(Baştarafı 2 nci sayfada)

— Para cüzdanı mı?

— Evet..

Merkez memuru, cebinden ağızlıkla cüzdanı çıkararak Mehmet Rıza-ya verdi.

Polis hafiyesi, bu eşyaya bir göz atarak sordu:

— Peki.. Esvapları ne yapmışlar?

— Birisine vermişlerdir.. O da götürmüştür..

Odadan çıktıkları zaman, sefarethane kavaslarını andıran bir uşak, yerlere kadar eğilerek onlara selâm verip, öne düşerek yol gösterdi.

Merkez memuru, Mehmet Rızaya sormuştu:

— Bu yalıya ilk defa mı geliyorsunuz?

— Evet,

— Burası görülecek bir yerdir.. Geçen sene Mösyö Ridvay'ın bir işi için. daveti üzerine gelmiştim. Merak ettim, rica ettim, bana yalıyı gezdirdi. Çok acaip bir binadır bu.. Bütün Boğazda meşhurdur. Görülmesi bir saatten fazla sürer.. Karmakarışık odalar, içiçe geçmiş koridorlar. köprüler, mazgallar, daracık odaların yanında geniş sofalar.. Bu uşak olmasa yolu bulamayız.. Evvelâ neresini görmek istersiniz? Kayıkhaneyi mi, Mösyö Ridvay'ın odasını mı?..

— Bulunduğumuz noktadan itibaren bütün yalıyı gezmek isterim. Siz burada hiç bir vak'a olmadığını farzediniz ve beni bir kiracı gibi gezdiriniz.

Merkez memuru, önde yürüyen uşağı çağırarak, Mehmet Rızanın arzusunu bildirmişti. Uşak tekrar yerlere kadar eğildi ve bir kelime söylemeden öne düştü.

Yalıdaki araştırmalar tam beş saat bir çeyrek sürmüştü. Sokağa çıktıkları zaman vakit öğleye yaklaşıyordu. Mehmet Rıza, düşünceliydi ve fikirlerini öğrenmek isteyen merkez memuruna hiç bir şey söylemiyordu.

Yalıdan biraz uzaklaşınca mırıldandı:

— Hayret: Ben, böyle bina görmedim. Masallardaki evler gibi..

— Hakikaten öyle. Rıza bey. Araştırmadık yer bırakmadınız. Bazan bir eşik, bir muşamba köşesi üstünde yarım saat duruyordunuz.. Pek çok not aldınız. Galiba yalının içeri plânını da çizdiniz. Fikriniz nedir?

— Henüz yalıyı gezmiş sayılamam. İlk izleri tesbit ettim. Yarın sabah yine geleceğim.

— Yine mi geleceksiniz? Bugün, beş saat uğraşmanız yetmedi mi?

— Hayır. Mösyö Ridvay, Boğaziçinde bu kadar hayali bir bina içinde yaşamak arzusuna kurban oldu. Garabeti seven Amerikalılar, acaip heveslerinin kendilerine kaça mal olduğunu düşünmezler.

— Mösyö Ridvay nerede olabilir? Nereye kaçırılmıştır? Niçin? Bunları tahmin edebiliyor musunuz?

— Arsen Lüpen, Mösyö Ridvay'ı yatla kaçırmış. Maksat, kendini bir daha soymak olabilir. Buradaki vazifemiz, eskisinden daha fazla ehemmiyet kesbetmiştir. Ben şimdi müdüriyete gideceğim ve size yeni talimatla kuvvetler göndereceğim. Bu hâdise bize iki şeyin muhakkak olduğunu gösteriyor: Birincisi. Madam Ridvay masumdur ve Arsen Lüpen, uşakların ortağıdır; ikincisi de.. Belçikalı. Arsen Lüpenin ta ken disidir..

— Bunları nereden anladınız?

— Yarın tekrar sizinle yalıyı gezeceğiz ve her nokta üstünde size izahat vereceğim. Bu sefer uşağın bize rehberlik etmesine lüzum yoktur. O yanımızda oldukça, ben size hiç bir şey söyliyemiyordum.

— Deli kızla niçin bir saat konuştunuz?

— Bu da çok istifadeli oldu; yarın görüşürüz. Ben size bugün de haber göndereceğim.

Mehmet Rıza, önlerinden geçen boş bir taksiye işaret etti ve merkez mmurundan ayrıldı.

İlk önce Polis Müdüriyetine gitti, şube müdürile yarım saat konuşarak bir çok izahat ve talimat verdi. Sonra tekrar otomobille evine döndü, yemek yedi ve yattı. Akşama kadar uyumuştu,

(Devamı var)

Jon Harvard, ayağa kalktı. Bilginin hatırına son dakikada bir şey gelmiş olacak ki, arkadaşının kolundan tuttu ve:

— Bir dakika dur!

Dedikten sonra, bir parça pamuk aldı; üzerine bir mayi döktü ve Harvard'ın kanayan yarasını sildi:

— Şimdi artık kan tamamen kesilir dostum, dedi.

— Teşekkür ederim.. Allahaısmarladık! İnşallah yakında yine görüşürüz..

— Fırsatını bulursam gelirim.. Şey.. Yarın sen nerede olacaksın?

Harvard. başını kaldırdı ve bulutsuz, mavi göğe baktıktan sonra:

— Açık denizde, diye cevap verdi. Hoşça kal, dostum!

— Güle güle!..

Doktor, bir müddet Harvard'ın arkasından baktı. Jon, parkı geçti ve kendisini bekleyen otomobile bindi. Bunun üzerine bilgin. lâboratuvarına döndü ve bir müddet, her şeyden bihaber, cevizlerini yemekle mşgul bulunan maymunları seyretti. Sonra dalgın:

— Evet. Ya.. Yarın!.. diye mırıldandı.

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Gökyüzü KAHRAMANI

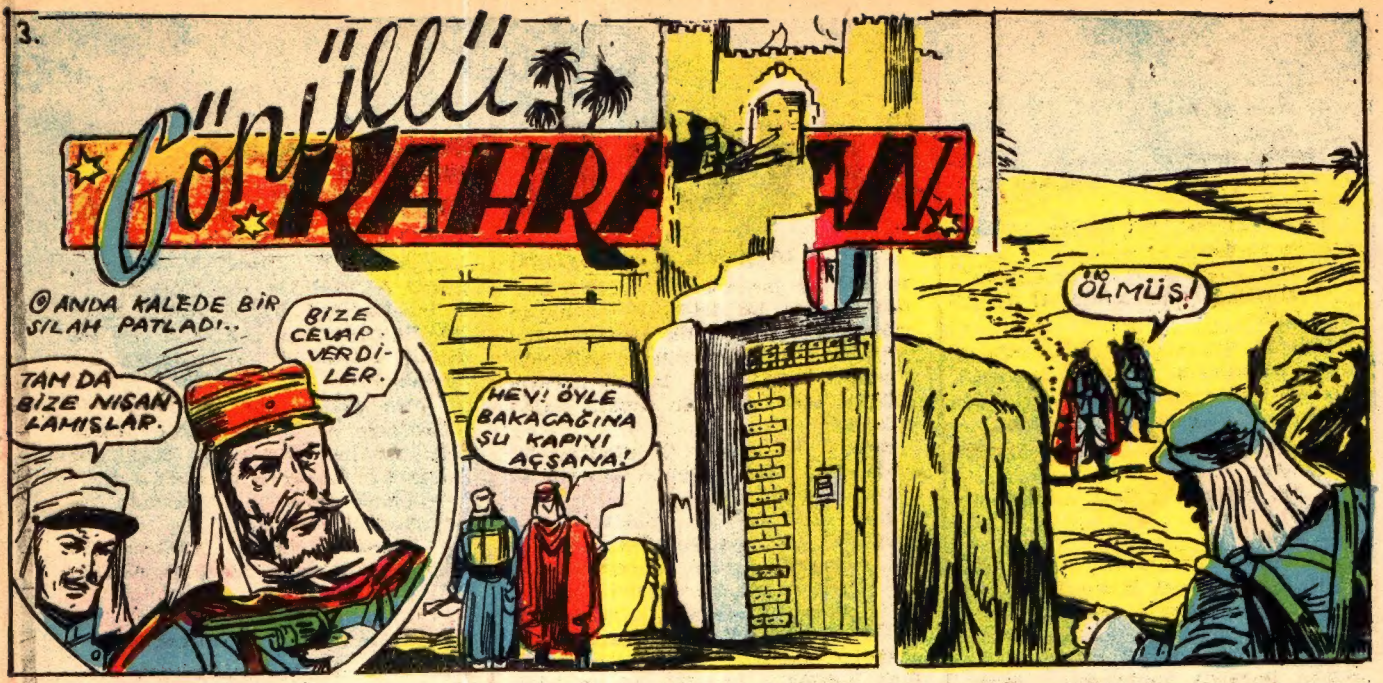

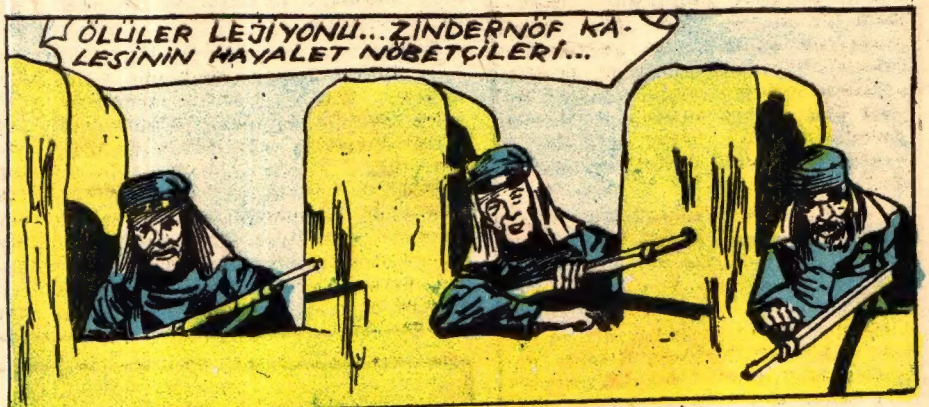

...HİSSİZ ELLERİNDE TÜFEKLERİNİ TUTAN ÖLMÜŞ İNSANLAR.. FRANSIZ LEJYON ETRANJER'İNİN BİRSUBAYI SIFATIYLA BUNU SİZE ŞEREFİMLE TEMİN EDERİM Kİ HAYATINDA BU KADAR KORKUNÇ BİR MANZARAYLA KİMSE KARŞILAŞMAMIŞTIR...

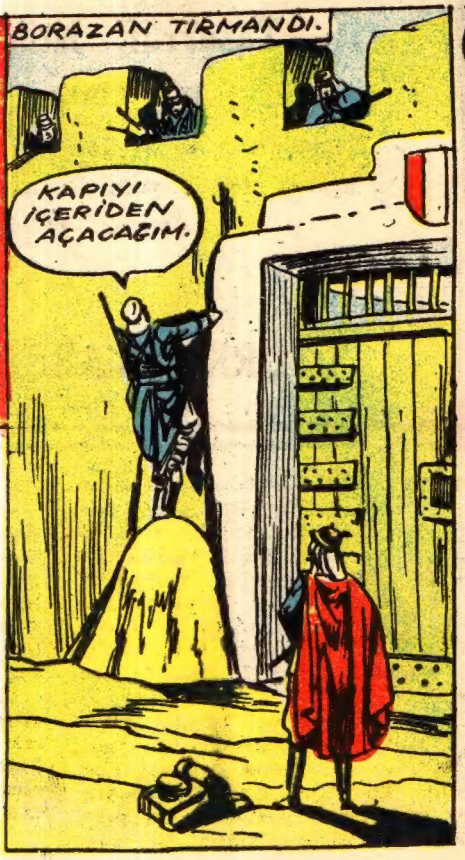

VAZİYET, KALEYE GİRİNCE BİRAZ OLSUN ANLAŞILMIŞTI. HEPSİ ÖLMÜŞ, FAKAT ÖLMEDEN ÖNCE, KAN İÇİNDE OLDUKLARI HALDE, DÜŞMANA KARŞI YAĞIYOR HİSSİ VERECEK SURETTE DURMUŞLARDI... FAKAT KALEYE YAKLAŞINCA BİZE SİLAH ATAN KİM OLABİLİRDİ...

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

KERVAN Soyguncuları

UZUN HİKÂYE

Himalâya dağlarının keskin kayalıklı kenarları ile çevrili kuzeybatı hududu boyunca uzanan Bandhar Boğazını bu dar ve derin vadiyi koyu bir karanlık istilâ etmişti. Yalnız yıldızların solgun ışıkları kara bir duvar üzerinde bulunan aydınlık delikler gibi fersiz pırıltılar saçıyorlardı.

Dokuzuncu mızraklı Bengal taburunun çevik ve atak asteğmeni Briyan Svinton, topallayan atını geçidin kuzey ucuna sürdü ve can sıkıntısı ile içini çekti. Bütün gün at üzerinde küçük Brest kalesine doğru yol almıştı. Önünde daha bir saatlik mesafe vardı.

Atın ön ayağını kısaca gözden geçirdi. Nalın arasına girmiş olan çakıl taşını çıkarıp doğruldu. Tekrar binerek, daha düzgün bir şekilde yol almağa başladı.

— Böylece daha rahat yürüyeceksin! diye neşeli neşeli konuştu.

Geçidin yıkık dökük duvarlarından aksedip gelen kendi sesinin garip yankısı onu biraz korkuttu Fakat daha başka gürültüler de duyar gibi oldu. Durup dinledi. Yankılar, bir takım taptaplara karışmıştı ki, biraz dikkatle kulak verilince bunların, nal sesleri oldukları kolayca anlaşılıyordu.

Briyan:

— Atlılar, diye mırıldandı. Onlar da geçide doğru koşuyorlar. Acaba dağlılar mı?

Atının başını çabucak çıkış yerinin solundaki kayalıklara çevirdi. Dizginleri, iğne şeklinde sivrilmiş bir kayanın üzerine attı. Sonra inerek bir taş yığınının arkasına saklandı.

Uzun müddet beklemedi. Adamların, geçidin öbür ucunda atlardan indiklerini ve onu takip eden kısa patırdıları işitti. Atları köstekleklediklerini anladı.

Az sonra gidip gelen gölgeler belirdi. Ay ışığı, dağlıların geniş esvaplarını meydana çıkarıyordu. Bir düzine kadardılar ve hepsi de silâhlıydılar. Bir hançerin veya palanın arada bir çıkan parıltısı karanlığı deliyordu.

Briyan, nefesini tutarak onları gözlerken, dağlılar iki kısma ayrılarak geçidin her iki yanındaki kayalıklar arkasında kayboldular.

Briyan, onların maksadını derhal anladı. Niyetleri gayet açıktı. Pusu kuruyorlardı. Ama kimin için?..

Geçitten kuzeye doğru bir kervan yolu geçiyordu. Eşkiyalar acaba bir kervanı mı vurmak istiyorlardı?.. Belki de, acele olarak mallarını güneyde kurulan pazarlara yetiştirmek için gece seyahat etmek tehlikesini göze alan bir tüccar grubu geçecekti..

Briyan, mümkün olduğu kadar görünmemeğe çalışarak, gizlendiği yerden çıktı; atını bıraktığı yere geldi. Heyvanı eşkiyaların hiç bir şey işitemiyeceği kadar uzağa götürdü. Çıt çıkarmamağa gayret ediyor, binbir ihtiyatla ilerliyordu.

Elverişli bir yere gelince hemen atına binerek kervan izine doğru dört nala sürdü. Tabancasını yoklayarak her an ateşe hazır bir durumda hazırladı. Çok geçmeden develerin karmakarışık sesleri kulağına çarptı. Bir kervan yaklaşıyordu.

— Durunuz! diye bağırdı.

Endişeli bağrışmalar, gürültüler ona karşılık verdi. Yarım düzine kadar insan, eski model tüfekleri kaldırmış bir halde, ihtiyatla ilerlediler.

Briyan:

— Tüccarlar! diye seslendi. Bir eşkiya çetesi Bandhar geçidinde pusu kurdu. Canlarınızı ve mallarınızı kurtarmak istiyorsanız, geriye dönünüz ve geceyi İngilizlerin Brest kalesinde geçiriniz!

Bir kaç saniye sıkıntılı bir sessizlik hüküm sürdü. Sonra kervandan müsterih bir iç çekişi yükseldi. Baş tüccarlardan biri:

— Sana son derece teşekkür ede-

ria, diye bağırdı. Fakat bize refakat ediyor musun? Kale geride, pek az bir mesafede.

Briyant:

— Evet, sizinle geliyorum, diye karşılık verdi.

Tüccarlar develerini döndürdüler. Briyan, kafilenin gerisine doğru yöneldi. Sürücüler hiddetle hayvanları dürterek geriye çevirmeğe çalışıyorlardı.

Briyan ilrlerken, kervanın başında yürüyen iki adamın yüzleri sıkıntılı bir ifade aldı; birbirlerine baktılar. Gözlerinden hile ve kızgınlık okunuyordu.

Karanlıkta Briyan'ın arkasına geldiler; sonra birdenbire doğrulup, atlarını sürerek asteğmenin iki yanında yer aldılar.

Briyan nezaketle:

— Kervanla beraber mi yolculuk ediyorsunuz? diye sordu.

Adamlardan biri dişlerini gıcırdatarak, tehditkâr ve kızgın bir sesle cevap verdi:

— Evet, kılavuz olarak!

Ayni anda asteğmenin gözlerinin önünde uzun bir hançerin sivri ucu parıldadı. Öbürü:

— Sesini çıkarma, köpek! dedi. Yoksa bıçağı karnına yersin! Sen, büyük reisimize karşı geldin. Bu, sana pahalıya mal olacak.

Briyan boğazının kuruduğunu hissetti. Bir anda işi anladı. Dağ haydutlarının kervanı pusuya sürüklemekle görevli hempalarının eline düşmüştü. Demek ki onlar, kendi adamlarını kılavuz diye kervanlara katıyor, sonra da bu sahte kılavuzların yardımı ile, tüccarları soyup soğana çeviriyorlardı.

Eşkiyalar atını, kendi hayvanları ile meşgul olan tüccarlardan ve deve sürücülerinden uzağa götürünce, içine hafif bir korku kapladı. Kimse bu karanlık gecede, ne olup bittiğini farkına varmamıştı.

Briyan'ın ufak bir müdafa hareketinde bulunmasına meydan vermeden, alçak heriflerden biri, hançerinin kabzası ile başına vurdu. Asteğmenin beyninde şimşekler çaktı ve hemen kendini kaybetti.

O zaman dağlılardan biri onu atının eğerinden çekti; öbürü de atı serbest bıraktı. Bu iş bittikten sonra adamlar, Bandhar geçidi istikametinde dört nala at sürdüler.

(Devamı var)

PEKOŞ BİL'İN

HARİKULADE MACERALARI

4 ÜNCÜ

Cildine Başladı

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

MANDRAKE

İYİKİ YATMAMIŞSINIZ. BU ODA ESKİDEN İŞKENCE İÇİN KULLANILIRMIŞ
UYUMADIM. RAHATSIZ ETTİLER.
HERHALDE BİRİSİ YANLIŞLIKLA YUKARIDAKİ DÜĞMELERLE OYNAMIŞ OLACAK. OKCUDA BİR ESKİYA OLMALI..
BANA BAK İHTİYAR SENİN BU YALANLARINA KARNIMIZ TOK!
BENİ MUHAKKAK GİZLİ ODANA GÖTÜRECEKSİN. YOKSA HALİN HARAPTIR.
NE OLUYOR SUNUZ?.. İMDAAT!..
KÖPEK İPİNİ KOPARARAK MANRAKENİN ÜZERİNE ATLADI. O DA HEMEN BİR YASTIK KILIFI ÇEKTİ...
HOPPALA!!
HAYDİ RAKOF! ŞİMDİ LABORATUVARINA GİDECEĞİZ...
BU GORADIR. TECREBELERDE KULLANIRIM.
YA ŞU BOŞ KAFES?
O KAFESTE NE OLDUĞUNU ASLA ANLAYAMAYACAKSINIZ DOSTUM!
YA O BAHSETTİĞİNİZ YABAN KEDİLERİ NEREDE?
HEPSİNİ ÖLDÜRDÜM.
ARKAS

Katil kim?..

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

sında, kolumu ağrıtırcasına sıktı. Sonra kulağıma doğru eğilerek:

— Boşuna korktuk, dedi. Bu iri bir maymundan başka bir şey değildi.

Hakikaten, doktorun garip zevklerini unutmuştum. Bahçede bir pars da vardı ve her dakika üzerimize saldırabilirdi. Yatak odasına girdiğimiz zaman rahat bir nefes aldığımı itiraf ederim.

İçeri girmezden evvel, arkadaşıma bakarak, ben de ayakkabılarımı çıkarmıştım. Holmes gürültü etmemeğe gayret ederek evvelâ pancurları kapattı ve sonra lâmbayı yakarak, masanın üzerine koydu. Etraf aydınlanınca bakındık. Her şey, sabahleyin bıraktığımız gibi idi. Holmes, yanıma yaklaşarak fısıldadı:

— En ufak bir gürültü plânımızı bozabilir. Işık yakmamamız lâzım.. Adam, hava deliğinden bunu hemen görür..

Ben sesimi çıkarmıyarak başımla tasdik ettim. Arkadaşım ilâve etti:

— Sakın uyuyayım deme! Hayatın tehlikeye girer.. Her ihtimale karşı tabancanı hazır tut! Ben şimdi karyolaya uzanacağım; sen de sandalyeye oturursun..

Cebimden tabancamı çıkardım ve masanın kenarına koydum. Holmes, beraberinde getirdiği ince, uzun kamçıyı ve kibrit kutusunu yatağın üzerine bıraktıktan sonra lâmbyı sön dürdü. Tamamen karanlıkta kaldık.

Bu korkunç nöbeti hiç bir zaman unutmıyacağım. Ne bir ses, ne bir ufak gürültü duyulmuyordu. Buna rağmen, arkadaşımın açık gözle sırt üstü yattığını ve cereyan edecek vak'aları heyecanla beklediğini biliyordum. Pancurlardan en ufak bir ışık bile sızmadığı için, odanın içi zifiri karanlıktı.

Dışarda zaman zaman bir kuşun bağırdığı duyuluyordu. Bir defa da, penceremizin yakınında kedi miyavlamasına benzeyen bir ses işittik.. Artık, parsın serbestçe etrafta dolaştığından emindik. Her on beş dakikada bir, uzakta vuran bir kilisenin saatini duyuyorduk. Bu on beşer dakikalar bize ne kadar uzun geliyordu. Saat on ikiyi, biri, ikiyi, üçü vurdu. Biz hâlâ olduğumuz yerde cereyan edecek vak'aları bekliyorduk.

Ansızın, ufak delikten bir ışık göründü ve hemen kayboldu. Herhalde bitişik odada bir fener yakılmış olacaktı. Bir şeyin ağır ağır hareket ettiğini duyar gibi oldum. Sonra tekrar her şey sessizliğe gömüldü. Heyecan içinde etraftaki seslere kulak vererek yarım saat kadar daha bekledik.

Biraz sonra yine bir ses duyuldu. Bu, kazan kenarından çıkan buhar sesini andırıyordu. Holmes hemen yerinden fırladı ve bir kibrit çaktıktan sonra, elindeki ince kamçı ile zil ipinin üzerine vurmağa başladı. Bu arada da bana seslendi:

— Görüyor musun Vatson, görüyor musun?

Fakat ben bir şey farketmiyordum. Gerçi, Holmes kibriti çaktığı anda, ince ıslığı andıran bir ses işitir gibi olmuştum; fakat arkadaşımın bu kadar şiddetle neyin üzerine vurduğunu göremiyordum. Yalnız, yüzünün sarardığını farkeder gibi oldum.

Bir an sonra vurmaya nihayet verdi ve başını kaldırarak hava deliğine doğru baktı. Henüz bir saniye geçmemişti ki, müdeti hayatımda duyduğum en acı çığlıklardan biri kulaklarımı yırttı. Bu seste, acı, hiddet ve korku gizliydi. Daha sonra öğrendiğimize nazaran bu ses, köyde ve hattâ daha uzakta bulunan uyuyanları yataklarından fırlatmış..

Biz tamamen şaşırmış, birbirimize bakıyorduk. Kendimi biraz toplamağa çalışarak:

— Bu da ne acaba? diye sordum.

Holmes içini çekerek:

— Bu, her şeyin bittiğini gösteriyor, dedi. Belki de böyle daha iyi oldu. Şimdi tabancanı eline al, Doktor Raylot'un odasına geçeceğiz.

Arkadaşım lâmbayı yaktı ve koridora çıktı. Doktorun kapısına iki defa vurdu; fakat cevap alamayınca yavaşça açtı.

Gördüğümüz manzara gayet tuhaftı. Masanın üzerinde kapısı açık bulunan demir bir kasayı aydınlatan bir fener duruyordu. Masanın yanındaki sandalyenin üzerinde, uzun, siyah bir ropdöşambr giymiş bulunan Doktor Raylot oturuyordu.

Kucağında, sabahleyin nazarı dikkatimizi celbetmiş olan uzun kamçı durmakta idi. Çenesi ileriye doğru fırlamış, gözleri ise odanın bir köşesine bakıyordu. Alnında, sabit olduğu anlaşılan sarı ve kahverengi noktalı bir çember vardı. İçeri girdiğimiz zaman, adam hiç sesini çıkarmadı ve kımıldamadı.

Holmes koluma dokunarak:

— Çember.. Noktalı çember! diye fısıldadı.

İleriye doğru bir adım attım. Acaip çember birdenbire hareket etmeğe başladı ve adamın saçları arasından bir yılanın boynu gözüktü.

Holmes geri çekilerek:

— Bir bataklık yılanı! diye bağırdı. Yılanların en zehirlisi.. Isırdığından on dakika sonra ısırganı hayatta arama! Fena adam, kazdığı kuyuya kendi düştü. Şimdi her şeyden evvel, hayvanı tekrar yuvasına sokalım.. Sonra Matmazel Stoner'i teskin ve uşakları da vak'adan haberdar ederiz.

Arkadaşım bunları söyledikten sonra, cesedin üzerinde duran kamçıyı aldı ve ileriye doğru atarak, ucunu yılanın etrafına sardı. Sonra çekerek aldı ve demir kasaya koyarak kapadı.

Matmazel Stoner'e vak'ayı olduğu gibi anlattık. Uşaklara ise Doktorun kazaen yılan tarafından ısırılarak öldüğünü bildirdik. Hâdisenin anlayamadığım az bir kısmını, Holmes bana, ertesi gün Londra'ya dönerken anlattı. Piposunu doldururken:

— Ben, dedi, İlkten yanlış yola sapmıştım. Azizim Vatson, insan faraziyelerini çürük temellerin üzerine kurarsa, işte böyle feci neticeler doğar. Zavallı Jülya'nın verdiği malûmat, beni tamamen yanlış bir yola sevketti. Fakat, odada yatan kızı tehdit eden tehlikenin ne kapıdan, ne de pencereden giremiyeceğine kanaat getirdirten sonra, fikrimi değiştirdim. Yatağın üzerinde ki hava deliği ve çıngırak ipi nazarı dikkatimi celbetti. Bu ipin hiç bir çıngırağa bağlı olmadığını gördükten sonra, içimde şüphe uyandı.

Bu ip, herhalde yatağın üzerine bir şey indirmeğe yarıyor olmalıydı. Aklıma hemen yılan geldi. Doktorun vahşi hayvan meraklısı olması bu şüphelerimi kuvvetlendirdi. Hiç bir kimyevî tahlil neticesinde terkibi anlaşılamıyacak bir zehir vücuda getirmek, uzun seneler Hindistanda kalmış olan Doktorun bilgisi için işten bile değildi. Cesedi muayene eden doktorun, yılanın ısırmasından hasıl olan gayet küçük delikleri görmesi için, çok keskin gözleri olması lâzımdır.

Buraya kadar geldikten sonra, hafif ıslığın menşeini araştırmağa başlayalım. Odada bulunan kurbanın yılanı görmemesi için, doktorun, hayvanı geri çağırması lâzımdı. Adamın bir nevi süt kullanarak, ıslıkla yılanı yanına celbetmiş olması ihtimali mevcuttu. Karyolanın kenarına inen yılanın, orada uyuyanı muhakkak surette ısırması lâzım değildi. Fakat er geç, bu tecrübe devam ede ede, günün birinde istenilen şeyin olacağı aşikârdı.

İşte, Doktorun odasına girmezden evvel bu neticeye vasıl olmuştum. Dmir kasayı, onun altındaki süt çanağını ve kamçıyı gördükten sonra, düşüncelerimin doğru olduğuna kanaat getirdim. Matmazel Stoner'in duyduğu madeni ses, herhalde kasanın kapanmasından hasıl olmuştur. Bundan sonra nasıl hareket ettiğimi biliyorsun.. İlk evvelâ, yılanın sesini işitince, ışık yaktım ve ipin üzerine vurmağa başladım. Netice olarak, hayvan hemen delikten geri döndü ve efendisinin üzerine saldırarak ısırdı. Yılana vurmak suretile, hayvanı kızdırmış ve içindeki yırtıcı ruhu uyandırmıştır. Bu suretle istemiyerek, Doktorun ölümüne sebep oldum. Fakat bu hareketimin, vicdanıma yük olacağını hiç tahmin etmiyorum.

BAYTEKİN

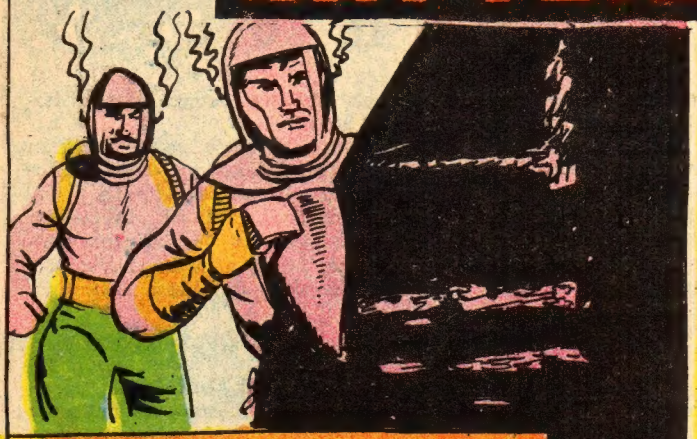

ESİRİN DEDİĞİNİ YAPARAK HAVA BÖLMESİNİN DIŞ KAPAĞINI AÇARLAR.

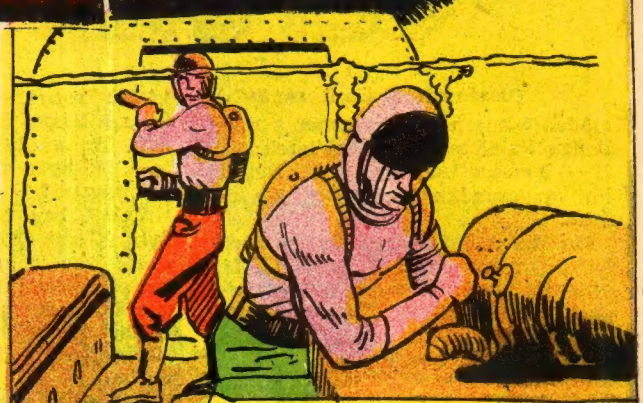

BÖLMENİN İÇİNE GİRİNCE, ESİR POMPAYI İŞLETEREK SULARI BOŞALTMAYA BAŞLAR

DALE KURTULMAK ÜMİDİNİN KALMADIĞINI GÖRÜNCE AĞLAMAYA BAŞLAR"—İMDAAT!! NE YAZIKKİ BAYTEKİN DE KAYIP.

KAPTAN EYCE DALEYİ KURTARMAK İÇİN HAREKETE GEÇTİ. "BURADAN BAŞ TARAFTAKİ BÖLMEYE GEÇECEĞİM.

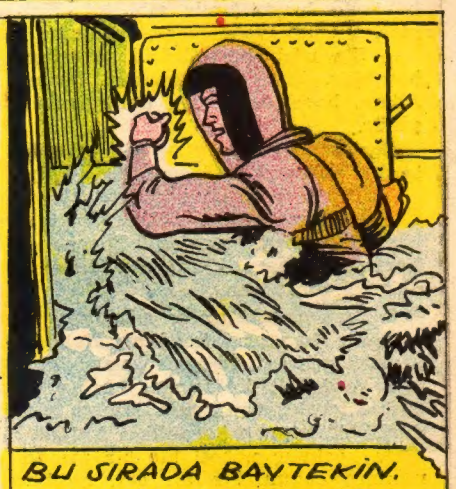

BU SIRADA BAYTEKİN, DALENİN BULUNDUĞU HÜCRENİN KAPISINI AÇINCA SULAR HAVA BÖLMESİNE HUCUM EDER "DALE NEREDESİN?"

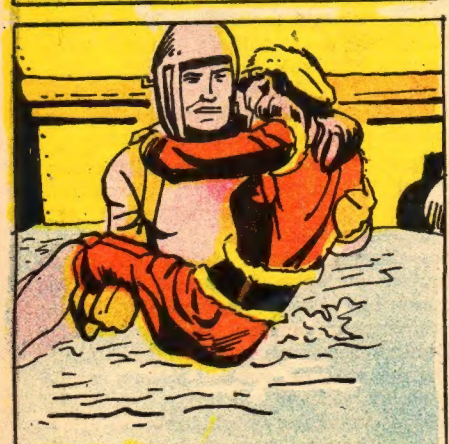

BAYTEKİN DALEYİ KUCAĞINA ALARAK HAVA BÖLMESİNE TAŞIR. DALE "RÜYA MI GÖRÜYORUM BAYTEKİN" DER...

ESİR, İÇİ SU DOLU HÜCRENİN KAPISINI KAPAR SONRA, POMPAYI İŞLETEREK HAVA BÖLMESİNDEKİ SUYU DIŞARI AKITIR.

BAYTEKİN "HAVA BÖLMESİNDEN KURTULAMIYACAĞIZ. ÜÇ KİŞİYİZ HALBUKİ İKİ DALGIÇ ELBİSESİ VAR"

-ARKASI VAR-